

KÁOSZDÉMON I. Mayerlingben kezdődött

Első fejezet

Gavril

Rorle gróf petyhüdt, zsíros nudliként pöffeszkedett az asztal túloldalán terpeszkedő antik karosszékben. Gavril megköszörülte a torkát, hogy leplezzen egy alattomos gyomorkorgást. Ria haldokló pipacsként kornyadozott mellette, Luig pedig, aki a tanácskozás alatt végig az ura oldalán ácsorgott, diszkréten ásitott egyet. Gavril feljegyezte a mentális noteszébe magában, hogy ezért alaposan le kell majd gorombítani az inast. Rorle szolgálja bezzeg olyan peckesen feszített a gazdája jobbán, mint egy várra tűzött zászlórúd. – Sajnálom, Gavrilcip – koppantott mutatójával a gróf az intarziás mahagóni asztalra –, nem támogathatom tovább a lázadókat. Hallotta, mi történt Forel báróval? Ha kiderül, hogy én is segítettem...

Ne kérsd magad, te szuka.

– Nem tudja, kitől értesült a királyi gárda a báró koronaárulásáról? Biztos nem akarták, hogy híre menjen a Lázadótanács bosszújának. – Gavril szüntetet tartott, hogy kiélvezze Rorle gyanakvó szemöldökráncolását. – Nem szíveljük azokat, akik megszegik az esküjüket.

Gavril leplezetlen kárörömmel méregette a gróf dödölleszínű arcát. A férfi tokája kocsonyaként reszketett, ahogy előre dőlt. Tar fején megcsillant a felhők mögül előbújó, hervadt, őszi napfény, amely egy pillanatra borostyánszínben fürdette meg a tágas fogadótermet.

– A saját házamban fenyeget meg egy tizenhat éves takony?

– Emléktetem rá, gróf, hogy Gavrilcip a Lázadótanács feje, ön pedig ígéretet tett a Lázadótanácsnak – libbentette hátra kármin sörényét Ria. Vendéglátójuk fekete szemei fénylő

Commented [S1]: A nyitómondat picit furcsának tűnik, mert
– a petyhüdt jelentése elpuhult, összeráncosodott;
– a pöffeszkedett viszont felfújít, beképzelt asszociációt kelt, ami ellentétes a petyhüdttel;
– ráadásul a terpeszkedő és a pöffeszkedik a hasonló hangzás miatt túl soknak tűnik együtt.

Commented [S2]: Hogyan látja a nézőpontkaraktered, hogy a mellette álló inas (amúgy diszkréten) ásit? Azt hittem, Rorle inasa lesz, és szemben van Gavrillal vagy ilyesmi.

Commented [S3]: Néha nem kell túlbonyolítani

Commented [S4]: A feszít és a zászlórúd nem a legjobb párosítás, mert a zászlót feszítik ki. A zászlórúd, az áll, még akkor is, ha ez a szó átlagosnak tűnik ☺

Commented [S5]: A teljes első bekezdés azt sugallja, hogy a nyitójelenetnek nincs jelentősége. Érzelmileg nem fontos a hősöknek.
Van egy gróf, aki próbál fontosnak látszani (pöffeszkedik), de mindenki más unja helyzetét.
Kezdesz egy jelenettel, amiről azt mondom, hogy amúgy nincs téje. Ez nem szerencsés.

Commented [S6]: Mi történt eddig a beszélgetés során? Lehet, hogy üres udvariassági köröket futottak, és ezt unta a főhősöd – de akkor egyfelől meg kell mutatnod, hogy végre témánál vagyunk, másfelől az első bekezdésben világossá kell tenned, hogy nem a jelenet tét nélküli, hanem a főhős szeretne már eljutni a fontos mondatokig.

Commented [S7]: A gróf nő? Ezt többnyire nőkre használják.

Commented [S8]: Valójában itt a nézőpont-karakterednek reagálnia kellene valamilyen érzéssel erre a bejelentésre. Hiszen éppen elutasítást kapott. Meg kellene mutatni, hogy ez fontos-e neki, megijed-e. Viszont te hiába mutatsz egy gondolatot, nem engeded az olvasót közel a figurához, nem mutatsz érzést.

Commented [S9]: A napfény nem barna színű, akkor sem, ha ősz van ☺
A leírás hirtelen, a helyiség bemutatása nincs előkészítve, mintha felmerült volna, hogy nem ártana egy kis leírás is, úgyhogy gyorsan kerülne ide pár sor.

Commented [S10]: Kibeszélsz az olvasónak

bögyökként meredtek a lány dekoltázsára. Gavril legszívesebben pöcsön csapta volna egy fagyott hallal.

– Ha visszatette a szemét a helyére képes idefigyelni, beavatna minket, hogy hány lőfegyverrel járul hozzá a szabadságharchoz? – hűtötte le Rorlét.

– Ön is tudja, hogy Manephis törvényei szerint lőfegyvert gyártani tilos.

– De lehetetlen is?

– Lehetetlen.

– Tudta, hogy a tűz sebesebben falta fel Forel báró kastélyát, mint ahogy Riellan levezényel egy sürgősségi karóba húzást?

Rorle vicsorgott, mint egy sarokba szorított farkaskutya.

– Nem csodálom, hogy az apja kitagadta.

– Nem tagadott ki. Csak halálra ítélte.

– Lefejezés, olajban sütögetés és kerékbetörés, jól emlékszem?

Gavril megvonta a vállát, és szórakozottan megkocogtatta a bal szeme roncsait elfedő szarvasbőr szemtakarót. Esze ágában sem volt figyelemmel kísérni a havonta változó kivégzési parancsok tartalmát.

– Most épp kizsigerelés, felnégyelés és akasztás van érvényben – fontoskodott Ria –, ebben a sorrendben.

Gavril magába fojtotta félretette a kérdést, hogy a felnégyelés után vajon a kezét, vagy a lábát óhajtják-e felakasztani.

– Biztosíték kell, Gavrilcip – dőlt előre a gróf. Látszott, hogy mindvégig erre a pillanatra várt.

– Már közel járok.

– Egy hónapja is ezt mondta.

– Az Álmodó a két világ közötti mezsgyén bolyong. Egy-két nap, és idetalál.

– De addig folytatódnak a letartóztatások.

Commented [S11]: Nevetségessé teszi ez a fegyverválasztás. Ez szándékos?

Commented [S12]: Ha mindketten tudják, akkor kibeszélnék az olvasónak

Commented [S13]: Eddig úgy tűnt, Forelt azért büntették meg vagy végezték ki, mert támogatta a Lázádat és ez valahogy az uralkodó fülébe jutott. Ez a fenyegetés (nek tűnő mondat) viszont azt sugallja, hogy Gavril ölette meg – de akkor miért? Zavaros, nem követhető a helyzet.

Commented [S14]: Ez jó horog, viszont minden más, amiről itt beszélnek az apa kapcsán, az valójában kibeszélés az olvasónak.

Commented [S15]: Nyilván nem akarná hangosan feltenni a kérdést, de a magába fojt azt jelenti, hogy elfojtja a készletét, hogy ezt megkérdezze. Csak hogy nincs jelen az, aki kiadta a kivégzési parancsot, a többiek közül meg mi értelme lenne megkérdezni? Másfelől végig nem arról beszélnek, ami a főhősnek fontos kéne, hogy legyen.

Commented [S16]: Arra a pillanatra vár, hogy biztosítékot kérjen?

Commented [S17]: Most már olyasmiről beszélnek, amiről elhiszem, hogy fontos mindkét karakternek, és tényleg infót oszthatnak meg egymással

– Utána is folytatódni fognak, csak mások lesznek a célpontok. – Gavril képtelen volt elfojtani egy kaján mosolyt. – Azok, akik akadályoztak minket.

– És mi lesz, ha megvan az Álmodó?

– Akkor megjutalmazom a hűségeseket.

– Úgy értem, Noctiphusszal mi lesz?

– Eltávolítom. Örökre.

– Egy káoszdemont? Ebbe azért neki is lesz beleszólása.

– Nem lesz.

– És mi van, ha az Álmodó a Sárga király oldalára áll?

– Az kizárt.

– Irigylem a magabiztosságát, Gavrilcip, de ez nem elég biztosíték. Amíg nincs meg az

Álmodó, vendégül magam mellett tartom Vetseria kisasszonyt. Nehogy itt is valaki gyújtogatni kezdjen – mondta a gróf, majd olyan arccal méregette a lányt, mint akivel most

közölték, hogy a hátralévő életére szabad felhasználást kap a Sárga király háreméhez. –

Máskülönben eggyel több halott lesz...

– A Forel kastélyban nem halt meg senki – dőlt hátra Gavril. – Nem vagyok barbár, figyelmeztettem őket. De ha keresztbe-tesz nekem, magát nem fogom.

– Felfegyverzem hetven emberét, cserébe átadja nekem a kisasszonyt, amíg az Álmodó elő nem kerül.

– Száznegyven.

– Gav! – Ria olyan vehemensen pattant fel az asztaltól, hogy a széket is felborította. – Ki van zárva, hogy itt maradok ezzel a perv...

– És a kisasszony hazamegy.

– Tudja mit jelent az a szó, hogy kompromisszum, Gavrilcip?

– Nem adom át Vetseriát. Én maradok itt.

Commented [S18]: Az a bajom, hogy most már kb. 9 nevet (országnev is ideértve) hoztál be, de a legtöbb egyformán felszínesen kerül elő, így itt állok majdnem a részlet felénél, és fogalmam sincs, kik ezek, kiktől beszélnek és mit akarnak elérni. Ezáltal számomra semmi jelentősége nincs annak, hogy az Álmodó a Sárga király oldalára áll-e. És igen, ez a regény eleje, majd nyilván minden kiderül, de az a baj, hogy most kellene behúznod az olvasót, és ezt azzal tudod a leginkább megtenni, ha érzékelteted, hogy a regény elején látható jelenetnek mik a tétjei és miért fontos a főhősöknek.

Itt viszont a nevekkel dobálózás és a sok kibeszélés mellett elsikkad a tét, ráadásul egyáltalán nem érezni, hogy bármi fontos lenne a főhősnek.

Commented [S19]: Tetszik ez a fenyegetés/biztosíték, viszont az, hogy vendégül tartja maga mellett, ellentmondásos. Sokkal elegánsabban, ügyesebben kellene ezt a karakternek megfogalmazni.

Commented [S20]: Jó, én végül is sejtem, hogy ennek a grófnak ez jó hír lenne. De amúgy a világon semmit nem tudok a Sárga királyról meg a háreméről. Már megalapoztad, hogy a grófnak tetszik a lány – elég erre visszautalni.

Commented [S21]: Íme egy konfliktushelyzet. Lényegében az első.

Commented [S22]: Ide nagyon-nagyon kívánczik egy narráció. Nem engedsz be a nézőpontkaraktered fejébe. Mit érez? Mit gondol? Készítsd elő azt, amire készülsz. Mit jelent neki Ria? Azért dönt így, mert fontos neki a lány, vagy azért, mert ő egy férfi, és nem fogja kitenni a nőt annak, hogy erőszakoskodjanak vele? Kezdd el építeni a viszonyokat, kezdd el mélyíteni a karaktert.

– Áll az alku. Velend! – vakkantotta Rorle az inasának, aki a tárgyalás kezdete óta most először, ~~egy apró fejmozdulattal adta jelét, hogy nem dermedt köszoborra mozdult meg.~~ – ~~Hallottad az egyezséget.~~ Keríts valakit, aki felpakolja a rakományt a kocsikra, és küldd ide Valmient! Keresnünk kell Gavrilcip úrnak egy takaros kis cell... szobát.

Velend elnyargalt, Luig pedig ~~felnyösszentfelnyögött~~, mint egy megtaposott görény. Gavrilnak ~~tudta az okát. Ő is feltűnt elérte~~ a nyelvbortlás, ~~de csak ráförmedt a szolgálára.~~ – Sipákolás helyett menj, és segíts pakolni! – ~~förmedt rá a szolgálára.~~

Ria, aki addig ~~megfeszült tagokkal fészesen ült és~~ figyelte az eseményeket, most Rorléhoz fordult, és halkán, fenyegetően így szólt: – Kifáradna egy percre, kérem?

A gróf olyan arcot vágott, mint akinek megparancsolták, hogy belezze ki a kedvenc háziállatát, de miután végigmérte Riát, nyilván konstataálta, hogy ha el szeretné kerülni a lány vadmacska-körmeit, egészségesebb, ha távozik. Miután Rorle dohogva kitrappolt, Gavril békítőleg Riához fordult.

– Minden rendben lesz, Riács...

~~Csattanós pofon szakította félbe~~ Pofon csattant az arcán, ~~elakadt tőle a szava.~~ Ria egy velős „Anyád!”-dal ~~megfűszerezve~~at mormolt, aztán folytatta: – Rorle fogolynak akar téged! – ~~csattant fel a lány.~~ – Ha bebörtönöznek, ki kezeli a Lázadótanácsot?

Gavril túl fáradt volt egy ~~hiszti~~emlőn táplált, kifejelett ~~vetserinyához.~~ – Természetesen te – felelte sajtó ~~állkapását arccsontját~~ masszírozva. – Azért majd fogd vissza magad. Nem hiszem, hogy a tanácsstagok jó néven vennék, ha vissza kéne varni néhány végtagjukat.

– Rorle elárult. Tálcán fogja felkínálni a fejedet a Sárga királynak.

– Nincs más megoldás. Ha Rorle Tyleradba vitet, bejutok a kastélyba.

Commented [S23]: Ide is kellenének érzések. Sőt, Ria is reagálhatna.

Commented [S24]: Túlbonyolítasz, és nem azokra a dolgokra teszed a hangsúlyt, amikre szükségünk lenne, hogy berántson a szöveg.

Commented [S25]: Az úr beszél a szolgálához. Mit jelent az, hogy „hallottad az egyezséget”? Ez egy egyenrangú embert ösztökélné, hogy tégy már valamit. De ha a szolgál hallotta is az egyezséget, magától nem léphetne, hiszen ő szolgál.

Commented [S26]: Ezt nem kell elérteni és ez inkább tűnik fenyegetésnek, nem nyelvbortlásnak. A báró börtönbe fogja zárni. Másrészt ez a szolgál sem viselkedik eléggé alárendelteként, bár igaz, ő már mozgolódott is korábban, szóval lehetnek vele fegyelem terén gondok.

Commented [S27]: Tegyük fel, hogy ők egyenrangú személyek – bár a lányt éppen adni-venni készültek, de tegyük fel –, akkor sem eshet neki és karmolhatja össze azt az embert, akitől éppen most kértek szívességet és támogatást, aki szövetségeseik lenne. Kiküldi a saját tárgyalóterméből a gróft. Egy lázadó lány. Ezen kellene megütközni, nem úgy nézni, mintha ki kellene beleznie a kedvenc kisállatát. Ráadásul a hasonlat megint nagyon távoli – mutasd meg, amit a szereplő érez. Harag? Félelem? Undor? Valamint mindig gondold végig a viszonyokat és hogy mire számíthatnak, hogyan beszélhetnek, alkudozhatnak, egyezkedhetnek egymással az ilyen viszonyban lévő figurák, hogy hiteles maradj.

Commented [S28]: Távolságtartó vagy. A nézőpontkarakter felpofozzák, sokkal erősebb, ha megmutatod, hogy mit érez (akár fizikailag).

Commented [S29]: Ez nem hiszti. A lány nagyon logikus problémát vet fel.

Commented [S30]: Vicces szóalkotás, de először azt hittem, a lány nem ember, hanem ez a faja. (Ne feledd: fantasyben van, világot építesz és a lánynak sörénye meg karmai voltak -- én elhinném, hogy nem ember.) Másfelől továbbra is: ez nem hiszti vagy rinya. Ez egy reális kérdés adott helyzetben

– Elment az eszed?

Mikor látta, hogy a lány ajka megremeg, megpróbálta átölelni, de Ria ellökte magától.

– Biztos van más módja, hogy megszerezd a Kulcsot.

– Ezerszer végiggondoltam. Kellek hozzá én, kell hozzá az Álmodó. És hogy a megfelelő időben a megfelelő helyen legyünk.

– Akkor áldozd fel magad! Remélem még élni fogsz, amikor nekilátnak a felnégyelésnek!

Bence

Bence magzatpózban ~~gubbasztott~~ kucorodott a dohos homályban. Érezte Margó testetlen jelenlétét, de a lány most is a hallgatásával gyötörte, mint hetek óta minden éjjel. Sóvárogva hegyezte a fülét, hátha még egyszer meghallja a hangját. *Bárcsak még egyszer utoljára leszúrna* ~~rám ripakodna, mint amiért amikor lángosos-zsíros kézzel összefogdostam a díszkiadásos~~ *A Gyűrűk Ura könyvdíszkiadását!* De a halottakkal ~~nem lehetett beszélni~~ ~~nem ripakodnak rá az emberre.~~ Bence tudta, hogy ideje felébredni, de nem volt kedve visszatérni a lehangelőn valóságos osztályterembe, a kiábrándítóan hétköznapi földrajzóra.

Hetek óta ~~minden éjjel~~ várta, hátha-hogy az éjszakánként visszatérő álom ~~ezúttal végre~~ máshogy alakuljon, hátha-hogy Margó ~~végre~~ átadja neki az üzenetet, ~~amit minden bizonnal át akart adni.~~ Az orvosai nyilván azt mondták volna, hogy élénk a fantáziája, majd atyáskodó arckifejezéssel felírnak még egy valag nyugtatót. A narkotikumok rátelepedtek a tudatára, és békés, de érdektelen gomolygásba vonták az álmait. Amíg szedte a gyógyszereket, sosem álmodott Margóval.

A homály mintha oszladozott volna, és az áporodott szag is enyhülni kezdett. Egy halkan döngicsélő árny sejlett fel ~~a ködfátyol mögött,~~ szellőkarjával megérintette Bence vállát. Körteillata volt, mint Margó kedvenc parfümjének. Bence ~~szív~~ ~~ből~~ elmosolyodott. Úgy

Commented [S31]: Kibeszél.

Commented [S32]: Na, most hisztizik :D Egy logikus beszélgetést elvágsz egy passzív-agresszív, hisztis reakcióval. Vagy meg kellene győznie a lányt az igazáról, vagy nem, de ez így lóg a levegőben.

Commented [S33]: Az előző jelenet után az ember szó szerint számít egy leszúrára

Commented [S34]: Ha jól sejtem, ezzel elő akarod készíteni, hogy ez egy álom, és a jelenet végén felébred a főhős az osztályteremben. Ez így túl direkt. Sokkal finomabb jelzéseket kell elsózni az álomjelenetbe, ahogy be-beszökik Bence gondolatai közé a valóság.

Commented [S35]: Itt megjelenik egy elég erős képzavar:
– döngicsélésből légyre számítunk
– árnyak nevezed, csakhogy szellőkarja van, de egy árnyéknak nincs semmilyen érintése.
Szóval bevontál három érzéket, ez jó, de ezek kioltották egymást egy olyan képet alkotva, amit nem lehet elképzelni.

szippantotta be. Belélegezte a levegőt, mintha azzal örökre magába szívhatná; és elraktározhatná az illatot, hogy akkor vegye elő a mellkasában lévő apró vitrinből, amikor neki tetszik. csak akarja Behunyta a szemét.

-Margó vízpárából font ujjai szőlőkacsként kulcsolódtak a kezére, és húzni kezdték, ő pedig engedelmesen elindult a lány oldalán. Fényt-Lehunyt szemhéján keresztül is érzékelt a fényt, de nem nyitotta ki a szemét, és a szorításon sem engedett. Mi lesz, ha Margó eltűnik?

Ebben a pillanatban megbotlott, és keményen a térdkalácsára esattanba fájdalom nyilallt, ahogy rázuhant. A titokzatos kéz gazdája átkozódva puffant hasraesett el mellette. Bence kinyitotta a szemét. Egy vele egyidős fiú ült mellette, fájdalmas fintorral dörzsölgette póklábszerű karját.

- Ki a ragya vagy te? — förmedt rá az áldozata, egy Bencével körülbelül egyidős fiú, aki fájdalmas fintorral dörzsölgette póklábszerű karját, miközben mindketten feltápáskodtak.

- Bence vagyok.

Bence kíváncsian szemügyre vette az idegent. A fiú bal szemét szemfedő takarta, alóla csomós sebhely kacskaringózott az álláig. Hollószín haja majdnem a válláig ért, mint Margó kedvenc rocksztárjainak. Bence irigykedve hátrasímította saját kócos loboncát. Az édesanyja szerint a haja nyárrarany volt, de valójában az egérbarna jelző sokkal jobban illett rá. Margó poszterein egyik rock ikonnak sem volt kócos, egérbarna frizurája.

- Te vagy az Álmodó – jelentette ki a félszemű fiú, és úgy vizslatta Bencét, ahogy a kosztümös filmekben a lókupecsek mustrálják a tenyészkcancákat.

- Egy lányt keresek. Erre szaladt.

Ablaktalan, nyirkos, margótlanságtól kongó-cellában álltak, amit egy falra erősített fáklya imbolygó lángja világított be. Asztal vagy szék nem volt a helyiségben, csupán egy rongyos takaró, Bence nyilván ebben botlott meg. És Margó sem volt sehol. A rocksztárhajú

Commented [S36]: Ez is képzavar. Értem, hogy képzeletbeli, de nincs erre szükség ahhoz, hogy érezzük, elrejtette mondjuk a szívében

Commented [S37]: Az előbb volt egy légszerű árnyékunk, szél-érintéssel. Most meg hirtelen kiderül, hogy ez Margó és vízpára az a szél-érintés? Vagy ez egy új árny?

Commented [S38]: Az előbb még Margó szorította az ő kezét, ő pedig csak úgy ment. Most viszont hirtelen megfogja az árnyék párujjait és szorítja?

Commented [S39]: Mutasd meg az érzéseket, testérzeteket, amik érik a szereplődet.

Commented [S40]: Ezt szépen visszahoztad

Commented [S41]: Ez mit jelent? a kacskaringózikat ismétled, vagy mondjuk kiáll belőle a vadhús?

Commented [S42]: Többesszámban? Jó, értem, ha valaki rocker, menő, ha a haja is fekete, de ettől általánosításnak tűnik, nem valódi kedvencnek.

Commented [S43]: Hát, erre a hasonlatra biztosan nem számítottam volna egy középiskolás fiútól. Mennyi kosztümös filmet néz vajon egy tinédzser fiú? És mennyi kosztümös film szól lókupecsekről meg tenyészkcancákról? Általában kisasszonyokról szólnak meg lovagló urakról.

Commented [S44]: Ezt Bence mondja? És mikor szaladt a lány erre? Mert ezt nem mutattad meg nekünk. Jött a zümmögő árny, szél meg pára, Margó, aztán valamibe belekapaszkodott Bence, és most itt van. Én ennyit tudok.

kutyakaffogás-szerű kacajt hallatott. A szája sarkában gödröcske jelent meg; olyan fajta, amit Margó imádott a fiúkban.

– Kicsit szűkös itt a hely a szaladgáláshoz, de ha találkozom a hölgygel, majd szólok neki, hogy kerested.

– Kösz – Bence elmosolyodott, és előrenyújtotta a kezét. – Császár Bence vagyok.

– Gavrilcip. Szólíts Gavrilnek.

– Császár Bence! – harsogta egy ismerős női hang. A rivallás-kiáltás satuba fogta az Bence érzékszerveit, és kíméletlenül visszarántotta a saját világába: a harminc fős osztályterembe, az összefirkált fapadok és viharvert földgömbök közé.

– Megmondtam, hogy ha még egyszer elalszol az óramon, osztályfőnöki megrovást kapsz. Hallottam, hogy az első óráról is elkéstél. Hol van az igazolásod?

– Óra végére készen lesz.

– Vedd elő az ellenőrződet! – parancsolta Fodor Júlia, aki mindig megkövetelte a rendet az óráin, de ritkán fegyelmezett intővel. Bence előkaparta a szakadt könyvecskét kitűzőkkel teleaggatott vászontáskájából, és aesarkodó osztályfőnöke kinyújtott kezébe lökte. Mogorván végigmérte a tanáriz asztalához sétáló tanárnőt. Máskor kedvtelve figyelte volna hattyúsín bokáit, és szűk szoknyába bújtatott, keccses csipőjét, most azonban csak fíntorgott egyet.

Ez egy nagyon érdekes kezdés volt. Az már egyértelmű, hogy a történetben két világ fog találkozni: egy Magyarországon játszódó, egyelőre realistának tűnő világ és valamilyen fantasy világ. Az első jelenetben felbukkanó információk közül párat nagyon szépen visszakapcsoltál, így azonnal felismertük Gavril és rögtön kiderült az is, hogy Bencének abban a másik világban nagyon fontos szerepe lesz, hiszen ő az Álmodó.

Ezek mind egy izgalmas alapot ígérnek, és ha hozzávesszük ehhez azt, hogy Bence barátnöje, szerelme nemrég meghalt, behozol még egy erős problémát, veszteséget. Ráadásul valószínűleg a két világ találkozásában technikai, gondolkodásmódbeli különbségek is megjelenhetnek, ami szintén ígéretes.

Van azonban a részlettel egy elég komoly gond. Ha megnézed a szöveget, nagyrészt megjegyzéseket kapsz, nem annyira konkrét javítást, aminek az az oka, hogy a szöveg első

Commented [S45]: Ez izgalmasan hangzik, de valójában egy kiáltás egyetlen érzékszervünkre hat: a fülünkre. Érdeemes tehát megmaradni a fülnél, hallásnál.

Commented [S46]: Mert Bence (aki a nézőpontkaraktered) tudja, hogy egy másik világba jár, ami nem a sajátja? Bence csak annyit tud, hogy álmodik. Még visszaránthatja a kiáltás az osztályterem világába, vagy a valóságba. De Bence egyelőre nem hiszem, hogy hinne abban, hogy van másik, nem saját világa.

Commented [S47]: Inkább térképet javasolnék, mert egy földrajzteremben több térkép reális, de egy csomó földgömb kicsit furcsa.

Commented [S48]: Túl erős. A tanár mérges, oké, de te egy fogát csattogató szörny képét hozod.

Commented [S49]: Na, ez nagyon váratlan. Értem én, hogy egy kamasz fiú észreveszi, ha egy nő csinos vagy szexis, de most a tanáráról beszélünk és ő éppen kiszakadt egy álomból, amiben Margót próbálta utolérni. Nem tűnik reálisnak itt annak a részletezése, hogy amúgy a tanárnő szexi. Helyénvalónak sem tűnik. Különösen furcsa úgy, hogy eddig arról volt szó, Bence mennyire kötődik Margóhoz.

jelenete majdnem teljes egészében távol marad az olvasótól. A regény nyitásánál különösen fontos az, hogy egy olyan helyzetet, jelenetet teremts, ami megragadja az olvasót. Ezt pedig a legkönnyebben úgy tudod megtenni, ha a megjelenő főhős számára magas tétje van az adott helyzetnek. Te a rész elején kijelölöd, hogy ki lesz a főhősöd: Gavril nevét kiemeled, ő a nézőpontkaraktered. Viszont nem tudom megmondani, milyen céllal ül Gavril ebben a jelenetben.

Azt ugyan értem, hogy szeretne fegyvereket kapni a gróftól, akivel tárgyal, de nem adsz valós tétet a tárgyalási szituációnak, a jelenet nagy részét arra használod, hogy a szereplők olyasmiről beszélgessenek, amit mind tudnak – ezáltal az olvasónak meséljenek Gavril háttéréről –, nem pedig arra, hogy ki-ki megmutassa, mi a motivációja ebben a jelenetben, mi mozgatja, mit akar elérni.

Ez azért baj – azon kívül, hogy egy olyan párbeszéd, ami nem gördíti előre a cselekményt, csak a szereplők számára ismert információkat sorol el, mindig hibásnak számít –, mert nem tudom, kiért kellene izgulnom, kinek kellene drukkolnom. A sok név és odavetett információ között elmegy mellettem a jelenet, nem kapcsolok hozzá érzéseket, mert te íróként nem tetted bele a szükséges érzéseket. Nem látom, hogy Gavril izgulna. Az első bekezdésben gyakorlatilag azt állítod, hogy ez a jelenet Gavrilnak (és mindenki másnak is) érdektelen. De azt sem tudom meg, hogy hol lenne szívesebben.

Kettő jelentős pillanatot mutatsz Gavril részében: amikor az Álmodóról beszélnek, azaz előkészítéd Bence érkezését. Majd amikor konkrétan alkudozni kezdenek. Ott megjelennek tétek, de még ott sem hozod be Gavril érzéseit, nem tudjuk meg, mit gondol a lányról, miért dönt úgy, hogy ő marad helyette, okoz-e ez valós problémát a lázadók számára, feláldozza-e ő magát, vagy éppen így ér cél?

Ezek egy részét pedzegeted a jelenet végén, de elbagatellizálod, hisztinek állítod be, majd durván elvágod azt a részt, ahol tényleg tervekről, a hősnek fontos döntésekről lehetne beszélni.

Bence jelenete egészen más: itt nagyon is beleviszel minket a főhős fejébe, hiszen az ő álmát látjuk, itt azonban annyira törekszel arra, hogy különleges helyzetet fess, izgalmas képeket hozz, hogy sokszor képzavarok kerülnek a szövegbe. A kevesebb több. Az álomjelenet világában is, ahol a semmiből átvezeted Bencét Gavril mellé, de egyébként a vicces körülírások is soknak, már zavarónak tetszenek néhol. Ezeket legtöbbször jeleztem.

A humor nagyon fontos, de ha nehézkessé vagy modorossá teszi a szöveget, akkor már sok, zavaró. Te egy-egy vicces mondat, szókapcsolat kedvéért ráfókuszálsz egy teljesen felesleges mellékszereplő apró rezdülésére, a főhősöd érzéseit viszont nem mutatod meg. Holott az olvasót a főhős fogja a történetbe berántani, a vicces kiegészítések pedig csak pluszban szórakoztatják.

A fantasy szálnál már most látszik, hogy lesz egy fontos problémád: egyáltalán nem veszed figyelembe a szereplők közötti alá-fölérendeltséget, hatalmi távolságot. A szolgák reakcióján nem feltétlenül látszik, hogy ők szolgák, de az sem egyértelmű, hogy a lázadók között Gavril és Ria között milyen beosztásbeli hierarchia jelenik meg.

Ráadásul van még egy gond: a fantasy jelenetben – talán önkéntelenül – tökéletesen tárgyiasítod, másodrangúnak állítod be a női karaktert, viszont úgy beszélteted, mintha egyenrangú lenne a férfiakkal. Ez erős ellentmondás. Az, ahogy a gróf végigméri Riát, hogy világossá teszi, ha ott maradna túszként, megerősöskölné, megmutatja a nők helyét a világodban. Ráadásul még Gavril is ráerősít erre: bár megmenti a lányt az erőszakától, mert átvállalja a tús szerepét, hisztérikusnak állítja be Riát.

Ez mind működhet, viszont egy ilyen világban a lány nem kotyoghat közbe a megbeszélésbe, nem parancsolhatja ki a gróftól a saját terméből, nem merülhet fel, hogy majd

jól összekarmolja, ha nem megy ki, és nem vonhatja ilyen hangon felelősségre Gavril. A kettő ellentmond egymásnak, mert nem veszed a figyelembe az önkéntelenül és az egyértelműen felállított hierarchikus viszonyokat.

Stilisztikai szempontból említettem már a túlírást, túlmagyarázást. Talán néha szándékosan akarsz arra törekedni, hogy ne használj klisés szófordulatot (pl. Bence nem a szíve mélyére rejti az emléket, hanem egy kis vitrinbe a mellkasában), és ez többször is képzavarhoz vagy akár túlzó képekhez vezet. Érdeemes egy kicsit egyszerűbb, letisztultabb szövegben gondolkodni. Jó eséllyel abban is felbukkannak majd rád jellemző egyediségek, és az már nem lesz túl sok.

A párbeszédeknel mindig gondolj arra, hogy egy párbeszédes jelenetnek (is) elsősorban tovább kell gördíteni a cselekményt. Ez az elsődleges funkció, ezt kell mindig meghatározni először: hogyan viszi ez a jelenet (párbeszéd) tovább a történetemet? Majd ezután következik az, hogyan tudsz benne elrejteni infókat és hogyan tudod mélyíteni a megszólalása, gondolkodásmódja révén a karaktert. Egy olyan párbeszéd(részlet), amiben a figurák olyasmiről beszélnek, amit mindketten tudnak, kibeszélés. Egy olyan párbeszéd(részlet), ahol csak a hangjukat, viccességüket mutogatjuk, öncélú.

Nem igazán használj leírásokat. Szerintem ezt te is tudod, ezért néha gyorsan behozol egyet-kettőt, mintha utólag akarnád betuszkolni a jelenetbe. A figurák kinézetét elég jól megmutatod, főleg a fantasy szálban ügyesen elejtettél infókat erről. Viszont a környezet lényegtelen, két giccsbe hajló mondat nem fog neked segíteni, hogy az olvasóval láttasd a világot. Bence jelenetében pedig nagyrészt a „semiben” mozunk – ezáltal tulajdonképpen szándékosan.

Kicsit ehhez kapcsolódik, hogy behozhatsz érzéseket és testérzeteket. Könnyebb is úgy leírni a környezetet, ha hozzákapcsolod, hogy mit gondol róla a karakter, ő milyennek érzi, látja. A környezet is hathat a nézőpontkarakteredre és az is, ami történik vele, főleg ha valami fizikai élmény éri, pl. megütik vagy elesik. Mindig sokkal erősebb, ha azt mutatod, amit (akár fizikai értelemben) érez, mint ha csak leírod, hogy ráesett a térdére. Minden érzés segít az olvasónak, hogy azonosuljon. És az olvasó annak a főhősnek a történetét fogja olvasni, amelyik az érzései révén berántja, akivel el tud kezdeni azonosulni.

Összességében tehát úgy látom, hogy van egy érdekes alapod, és már itt felvillantottál valamennyit két világ találkozásából, összekapcsolásából. Bár hosszabb volt a részlet fantasy fele, valójában ott mutattál kevesebbet, mert míg Bencénél megjelent egy nagyon erős érzés (Margó elvesztése) és felvillant egy motiváció (újra beszélni valahogy a halott lány árnyával), addig ezeket Gavrilnál nem mutattad meg. Az első jelenetben érdemes kevesebbet kerülgetni a forró kását és sokkal tisztábban megmutatni a tétet. Mit bukhat el Gavril? Miért fontos neki ez a gróf? Ha nem fontos neki, nem itt kell kezdeni az ő jelenetét.

Általánosan is igaz, hogy minden jelenetnek kell egy önálló cél, tét, benne a szereplőknek motiváció. De a nyitásnál ez végképp fontos. Nem elég azt gondolni, hogy majd összeáll, majd megértjük, mi miért történt. Csak akkor működhet egy olyan nyitás, amit még nem értünk, ha valamilyen alapvető, nagyon erős érzést kapsz hozzá és váltasz ki ezzel az olvasóból. Akkor ehhez az érzéshez becsatlakozik a kíváncsiság. De egy unatkozásról szóló első bekezdéssel megfojtod a kíváncsiságot.

Köszönöm a részletet, sok sikert, jó írást kívánok ☺

Róbert Katalin